

Sygn. akt I C 2950/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Dominika Ćwieląg

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Świdnicy

na rozprawie sprawy z powództwa Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

przeciwko A. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powódki Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. na rzecz pozwanego A. W. kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2950/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. w pozwie złożonym w dniu 25 sierpnia 2015 roku domagała się zasądzenia od pozwanego A. W. kwoty 420,38 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wносиła o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podała, że strony zawarły umowę o wywóz nieczystości. Zgodnie z umową powódka dokonywała wywozu nieczystości z posesji należącej do pozwanego i wystawiała co miesiąc obciążenie, które pozwany winien był zapłacić w terminie tam wskazanym. Pozwany nie płacił należności mimo wezwania do zapłaty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki, powołując się na art. 118 k.c. i wywodząc, że termin przedawnienia w przypadku roszczeń okresowych wynosi 3 lata. Ponadto podniósł brak legitymacji procesowej biernej po swojej stronie, naprowadzając, że od 2007 roku nie jest już właścicielem nieruchomości, której dotyczyła umowa o wywóz nieczystości. Zarzucił też brak należytego umocowania pełnomocnika pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. W. zamieszkały w (...) gmina Ż. zawarł w dniu 18 października 2007 roku ze stroną powodową Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. umowę na korzystanie z usług wywozu nieczystości. Przedmiotem umowy był wywóz odpadków domowych (komunalnych) gromadzonych w pojemnikach (...) 120 l. Na dzień zawarcia umowy miesięczna opłata za powyższą usługę ustalona była na kwotę 6 zł. Zleceniodawca zobowiązał się w umowie do regulowania należności do dnia 20 – ego następnego miesiąca. Strony zastrzegły, że brak zapłaty za dwie kolejne faktury spowoduje rozwiązanie umowy ze skutkiem natychmiastowym.

Dowód: umowa – k. 8

W dniu 25 kwietnia 2007 roku powód darował swojemu synowi Ł. W. nieruchomości położoną w W. gmina Ż.. Strony tej umowy oświadczyły, że z dniem jej zawarcia na obdarowanego przeszły korzyści i ciężary związane z przedmiotem umowy.

Dowód: umowa darowizny – k. 25 - 30

Za wykonane usługi strona powodowa wystawiła faktury obejmujące należności po 10,70 zł miesięcznie za styczeń i luty 2009 roku, po 12,84 zł miesięcznie za pozostałe miesiące 2009 roku oraz ostatni kwartał 2010 roku a ponadto po 12,96 zł miesięcznie za styczeń, luty, marzec, kwiecień i maj 2011 roku. Faktury wystawiane były na koniec każdego miesiąca z terminami płatności w większości przypadków do 14 dnia następnego miesiąca ewentualnie kolejnego jeszcze miesiąca. W czterech przypadkach ten termin określono na dni: 22, 24 i 25 następnego miesiąca. Ostatnia faktura wystawiona była w dniu 31 maja 2011 roku z terminem płatności do 14 lipca 2011 roku. Zaległość na dzień 31 lipca 2015 roku wynosiła 253,12 zł tytułem należności głównej oraz 167,26 zł tytułem odsetek. Wezwanie do zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 5 grudnia 2014 roku.

Dowód: Wezwanie do zapłaty z zestawieniem należności o terminów płatności – k. 6, dowód doręczenia – k. 7

Sąd zważył:

Bezspornym jest, że strona powodowa jest przedsiębiorcą, który prowadzi działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych i na mocy ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy z pozwanym, to jest w październiku 2007 roku (t.j. Dz. U. z 2005, nr 236, poz. 2008), uprawniona była do odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości.

W powołanej ustawie brak regulacji dotyczących obowiązków stron umowy o odbiór odpadów komunalnych, stąd do stosunku prawnego łączącego strony zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Umowa zlecenia uregulowana jest w art. 734 § 1 k.c., stanowiącym, że przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie.

Pozwany zawarł ze stroną powodową umowę podobną do umowy zlecenia, a nieznaną powodce okoliczność, że nie był właścicielem nieruchomości, pozostaje bez wpływu na jego obowiązki wynikające z zawarcia tej umowy.

Stosownie do art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Bezspornym jest, że umowa była odpłatna.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Przedawnienie roszczeń wynikających z umowy zlecenia, a także z umowy o świadczenie usług określonej w art. 750 k.c., reguluje przepis art. 751 pkt 1 k.c., który stanowi, że z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom.

Jak to jednak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2005 roku w sprawie IV CK 526/2004 przepisy art. 750 k.c. i 751 k.c. nie zawierają szczególnych unormowań odnoszących się do przedawnienia świadczeń okresowych wynikających z umowy podobnej do umowy zlecenia, zatem zastosowanie ma w tym zakresie art. 118 k.c., przewidujący trzyletni termin przedawnienia. Stanowisko powyższe należy podzielić przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy.

W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że strona powodowa w sposób okresowy świadczyła usługi, co wynika z umowy i wystawiała za te usługi faktury, określając miesięczne należności obciążające pozwanego. Okresowy charakter świadczeń wzajemnych nie może więc budzić wątpliwości.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Wymagalności świadczenia wiąże się z terminem płatności wskazanym w fakturach wystawionych przez stronę pozwaną za wykonane usługi. Terminy te przypadają: za najstarszą należność na dzień 25 lutego 2009 roku, a w przypadku należności ostatniej (najnowszej) na dzień 14 lipca 2011 roku.

Powództwo zostało wytoczone z dniem złożenia pozwu, to jest 25 sierpnia 2015 roku. Trzyletni termin przedawnienia w stosunku do należności wynikającej z ostatniej faktury VAT upłynął w dniu 14 lipca 2014 roku. Oczywistym jest, że należności wynikające z faktur wystawionych wcześniej uległy przedawnieniu jeszcze przed tą datą. Tym samym zarzut przedawnienia całej należności należy uznać za skuteczny.

Wytoczenie powództwa po upływie okresu przedawnienia uprawniało pozwanego do skutecznego zgłoszenia zarzutu przedawnienia, to jest realizacji uprawnienia wynikającego z art. 117 § 2 k.c., stanowiącego, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Strona powodowa nie podała żadnych okoliczności wskazujących na to, że bieg przedawnienia uległ przerwaniu.

Godzi się tu przytoczyć przepis art. 123 k.c.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się :

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Natomiast w myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Skuteczne zgłoszenie przez pozwanego zarzutu przedawnienia przy braku przesłanek do uznania, że bieg przedawnienia uległ przerwaniu, w konsekwencji skutkowało oddaleniem powództwa.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. zasądzono na rzecz strony pozwanej od przeciwnika przegrywającego sprawę koszty procesu, przy czym w zakresie kosztów zastępstwa zastosowano stawkę minimalną.